

Mažutė bažnyčia, į kurią plūsta šimtai žmonių

Mažytė, medinė, apsupta gamtos bei medžių ošimo - būtent tokia yra Plungės rajone esančio Pakūtuvėnų kaimo bažnyčia, į kurią kiekvieną sekmadienį žmonės suplūsta iš įvairiausių Lietuvos miestų. Darbas, malda ir tarnystė čia skirti ne tik Dievo šloviniui, bet ir paklydusių paguodai.

Monika VIRŽINTAITĖ
zinios@vakarozinios.lt

Pažadas Dievui

Šiemet Pakūtuvėnų bažnyčia mini 70 metų įkūrimo jubiliejų. Rodos, tai visai nedaug, tačiau atsigręžus į praeitį matyti, jog bažnyčios statybų imtasi 1941-1943 m., kai visa Europa skendėjo Antrojo pasaulinio karo ugnyje ir buvo griauinama viskas, kas sukurta gražiausio.

Tačiau siekis išsaugoti maldos namus buvo kur kas stipresnis. Kai 1941 m. prasidėjo Plungės bombardavimas, ryški to meto asmenybė kunigas prelatas Povilas Pukys, davė pažadą Dievui, jog jei nenukentės naujai pastatyta Plungės bažnyčia, maldos namai atsiras ir Pakūtuvėnuose. Kaip matyti, šis dvasininko noras buvo išpildytas - Plungės bažnyčia išliko sveika, tad P.Pukys privalėjo tesėti duotą pažadą.

Žemę naujos bažnyčios statyboms skyrė ūkininkai brolis ir sesuo Juozas ir Justina Stropai, o maldos namų statymui savo lėšas skyrė ne tik kunigas P.Pukys. Pinigais, medžiagomis bei darbo jėga prisidėjo ir vietiniai žmonės. Besikuriančioje parapijoje tuo metu gyveno tik apie 50 šeimų - 300 žmonių, o prasidėjus sovietiniams trėmimams kaime liko labai mažai gyventojų. Jų dar labiau sumažėjo per kolektyvizaciją ir melioraciją. Kaimas nyko. Liko vos keletas sodybų, o sumažėjus gyventojų skaičiui Pakūtuvėnų bažnyčia maldos susirinkimams buvo naudojama itin retai.

Dabartinis Pakūtuvėnų gyvenimas išsivystė iš brolio pranciškono Gedimino Numgaudžio svajotos idėjos. Buvo siekiama surasti vietą, kurioje būnant vienumoje, per bendrą malda, darbą ir poilsį atsivertų galimybės atstatyti santykius su Dievu, savimi pačiu bei aplinkiniais. Toli nuo kaimo esanti Pakūtuvėnų bažnyčia tam tiko labiausiai.

Žmonių trauka išpranašauta

Sekmadienio šventimui, susitikimams, stovykloms bei asmeniniams pokalbiams į šią bažnyčią žmonės atvyksta ne tik iš artimiausių miestų: Plungės, Kretingos, Klaipėdos, Gargždų, Mažeikių, Skuodo ar Telšių. Sulaukiama svečių ir iš tolimesnių Lietuvos miestų, Vilniaus bei Kauno. Anot Pakūtuvėnų bažnyčios klebono Andriaus Nenėno, tokia bažnyčios trauka išpranašauta. 1955-1967 m. šią bažnyčią aptarnavęs kunigas Jonas Lukošius pranašavo, kad ateis laikas ir į Pakūtuvėnų bažnyčią bus nutiestas kelias, kuriuo žmonės plauks ir iš didmiesčių.

Pakūtuvėnų bažnyčią gaubia ypatingą pamaldumo ir ramybės aura

kių, Skuodo ar Telšių. Sulaukiama svečių ir iš tolimesnių Lietuvos miestų, Vilniaus bei Kauno. Anot Pakūtuvėnų bažnyčios klebono Andriaus Nenėno, tokia bažnyčios trauka išpranašauta. 1955-1967 m. šią bažnyčią aptarnavęs kunigas Jonas Lukošius pranašavo, kad ateis laikas ir į Pakūtuvėnų bažnyčią bus nutiestas kelias, kuriuo žmonės plauks ir iš didmiesčių.

Nuošalią vietą rasti nelengva

Dabar Pakūtuvėnų bažnyčiai vadovaujantis klebonas A.Nenėnas į šią parapiją prieš penkis mėnesius atvyko iš sostinės. Anksčiau šešetą metų brolis Andrius tarnavo Bernardinų parapijoje. Pasidomėjęs, ar nebuvo baimės gavus paskyrimą į, rodos, nuošalią ir daug maldininkų neturinčią parapiją, klebonas A.Nenėnas pasakojo, jog rasti šią vietą buvo pakankamai sunku. „Taip jau buvo, kad į naują paskyrimo vietą atvykau kelią tikrindamas žemėlapyje. Dėl to, kad buvau įpratęs Pakūtuvėnus pasiekti važiuodamas iš Kretingos pro Aleksandravo gyvenvietę, o kovo pradžioje į Pakūtuvėnus keliavau pro Plungę, Karklėnų kaimą.“

Paklaustas apie vietos nuošalumą dvasininkas patikino, jog gyvenimo tempas čia pakankamai greitas. „Kai nutirpsta sniegas ir ateina pavasaris, ši vieta

nustoja būti nuošali. Lankosi daug žmonių, būna daug kasdienio rūpesčio. Žiemą dar čia negyvenau, bet atvykus kovo mėnesį žiema dar nebuvo pasibaigusi, tad tikrai buvo galima jausti, kad gyveni nuošalioje vietoje. Tačiau buvimas atokiau nuo intensyvaus miesto gyvenimo nereiškia, kad gyvenimo intensyvumas mažesnis. Pakūtuvėnuose reikia gyventi. Čia ne pabėgimo nuo savęs ir pasaulio vieta, bet bendruomeninio krikščioniško gyvenimo, maldos ir tarnavimo vieta. Dabar juokauju, kad kaip parapijos ganytojas turiu pusšimtį avių - parapijiečių, šešiasdešimt mūsų vienuolyno ūkiui priklausančių Lietuvos juodalvių avelių, keturis arklivokus žemaitukus, septynis katus, du šunis bei daugybę laukinių žvėrelių ir paukštelių aplinkui“, - savo valdas vardijo brolis Andrius.

Gyvenimas verda

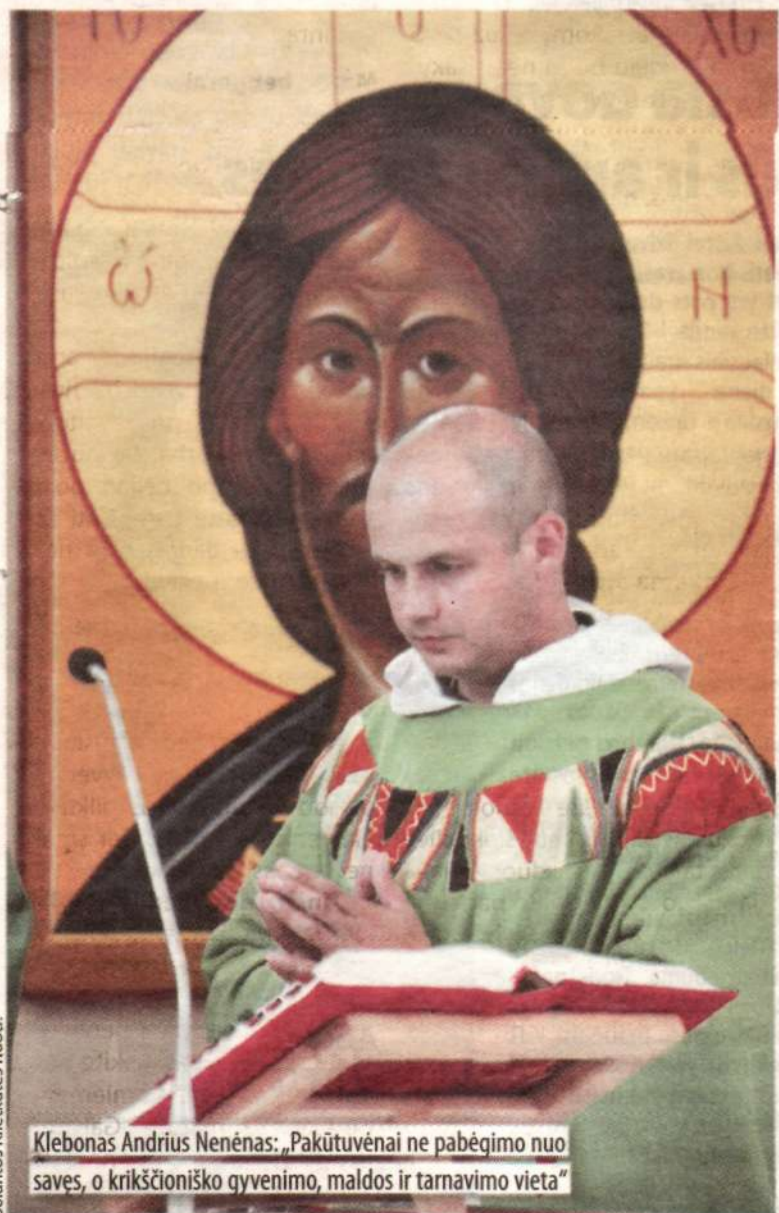
Atvykę į Pakūtuvėnus žmonės randa ne tik sielos ramybę, bet ir džiaugiasi šilto ir malonaus bendravimo akimirkomis. Po Mišių bendruomenės nariai neskuba namo - susėdę prie žirnių košės, puodelio arbatos ir savo atsivežtų vaisių džiaugiasi vienas kito draugija. Parapijoje vyksta ir ruošimas sakramentiniam gyvenimui, jaunimo ir suaugusiųjų rekolekcijos, seminarai bei įvairios stovyklos. Bene labiausiai džiaugiamasi prieš keletą metų

vykusia šeimų stovykla, kurioje skaitlingiausiais metais buvo apie 500 stovyklautojų. Dabar šeimos stovyklos neberengiamos, tačiau šią vasarą visi norintys gali apsilankyti Atsinaujinimo Šventojoje dvasioje bei Pranciškoniškoje stovykloje.

Drauge su broliais šioje parapijoje gyvena ir nuo įvairių priklausomybių kenčiantys žmonės. Jų bendruomenė nėra labai didelė - nuolat būna po 6-7 žmonės. Žengiantieji sveikimo keliu Pakūtuvėnuose gyvena nuo pusmečio iki vienerių metų, o sveikti labiausiai padeda Dievo žodis bei tikras ir nuoširdus bendravimas.

Bažnyčios bendruomenės pagalba

Tobulumui ribų nėra, o noras gyventi gražiai ir puoselėti savo aplinką veda į priekį. Šis noras aktualus ir Pakūtuvėnų bendruomenei. Pernai šv. Antano Paduviečio, kuriam ir dedikuota bažnyčia, atlaidų proga broliai pradėjo rinkti aukas bažnyčios sienų apšiltinimui. „Nors jauku įėjus į bažnyčią matyti ir jausti židinyje degančią ugnį, norisi, kad žiemoti būtų šiek tiek lengviau“ - kalbėjo A.Nenėnas. Pakūtuvėnų bažnyčia išskirtinė tuo, jog atsiranda daug geros valios žmonių, kurie savo aukomis kuria gražesnę bažnyčią. Reikia tikėtis, jog tokių žmonių atsiras dar daugiau ir į šią bažnyčią būriai žmonių rinksis ir žiemą, ir vasarą.

Klebonas Andrius Nenėnas: „Pakūtuvėnai ne pabėgimo nuo savęs, o krikščioniško gyvenimo, maldos ir tarnavimo vieta“